

O FILMOVÉM SKLADATELI SRNKOVI

Srnkova hudbu zná kdekdo: pamatujete filmy Ohnivé léto, Rozina Sebranec, Mlhy na blatech, Nezbedný bakalář? Nebo Předtuchu, Měsíc nad řekou či Stříbrný vítr, Jana Husa nebo Nástup, Hru o život – či Ročník jedenadvacet anebo Vlčí jámy? Tam všude dokreslovala děj Srnkova hudba. Nenápadná, všudypřítomná, citlivá.

To je ten náš nejznámější filmový skladatel, Jiří Srnka, jehož rozsáhlé dílo nás ohromí číslicí 110 filmů a řadou dalších skladeb pro divadla, rozhlas i koncertní pódium.

Už jako mladý skladatel a tehdy kapelník Ježkova orchestru Osvobozeného divadla zavítal Srnka v roce 1930 do Paříže. Při uvedení filmu Hra o život navštívil Srnka (jako spoluautor) biennale v Benátkách 1937. Při práci na filmu Ročník 21 byl několikrát v Německu. Nebylo to mnoho cest, ale Srnka na nich bezpečně poznal, že ani krásy Itálie vždy slunné a Francie vždy sladké nevyváží měkkou zadumanost rodných jižních Čech a drahého Písku. V mládí se utíkal do píseckého „moře lesů“ s housličkami a roztouženou duší (a ne jednou proto na něho žehral jeho učitel, mistr Ševčík), a dnes – rok po svých padesátinách – opět nevynechá jedinou příležitost, aby třeba krátce navštívil svůj kraj.

Kdo Srnku posuzuje podle prvního dojmu, říká, že je plachý – jako srnka. Po čase však pozná, že vedle tiché skromnosti má tento skladatel i svěží a zdravý rejstřík humoru. Řekne si: roztomilý, příjemný společník! Ale běda – jak se tato plachost a žertovná proměna, dojde-li k práci! Takový synchron filmové

hudby – to je pro orchestr mnohdy tvrdší zkouška než na gala koncert. Srnka netvoří hudbu k filmu jen na okraji. Vkládá do ní vše a vyžaduje stejně od techniků i od interpretů nejlepší výkon. Nesleví ani režisérovi. A to je jeden z důvodů, proč Srnkova hudba k filmům, umělecky celá, nesmlouvavá, patří mezi prvořadou skladatelskou tvorbu.

A to byl také důvod, proč právě jemu byl svěřen doprovod k širokoúhlému barevnému filmu o Praze, který poběží již na Světové výstavě v Bruselu. Zatím zbývá Jiřímu Srnkovi málo času na tvorbu všeho toho, co by chtěl zachytit na notový papír: písně, balet, skladbu pro komorní orchestr – ale rozhodně nekomponuje jen pro film.

Právě dokončil rozpis orchestrálního materiálu rozměrné skladby – koncertu pro housle a orchestr, která bude na pořadu Moravské filharmonie v Olomouci již v příští koncertní sezóně. Takže můžeme uzavřít náš medailón: Srnka není jen filmový skladatel, jehož hudba dovede dokreslit a doplnit obrazy na stříbrném plátně. Jiří Srnka je bohatý a vzácný muzikant, který nám odevzdá ještě mnoho trvalé krásy. -IL.

KRESLIL O. ŠTEMBERA



PŘIDALI JSME JEN TITULKY...

VŠAK PEKAŘI ZAS DOBRĚ MONTUJÍ!

Mezi výrobky soutěže upoutaly pozornost právě moravské koláče, vyrobené montážním dělníkem.

Lidová demokracie

MUŽATKA?

Poslední slova slavných mužů: Anglická královna Alžběta zvolala: ...

Svět v obrazech

KONEČNĚ!

Podnětné představení Brechtovy „Žebrácké opery“ dočkalo se včera na scéně Divadla D 34 již své s t é repri-sy. V úloze Polly vystoupila v tomto představení po prvé úspěšně V. Zinková.

Lidová demokracie

BODEJŤ, CO KDYBY HO ZABILI?

Ačkoliv stěží dovršil osmnácti let, má již pověst rváče a násilníka.

Stráž lidu

POŽEHNANÝ TO VĚK

V severočeské provincii Šen-si žije stařík Liu Čen, který nese na zádech již 138 křížků.

Večerní Praha

NEPŘENESLI JE MOC DALEKO?

Ačkoliv jsme měli hodně potíží a hodně jsme se nadřeli s přenášením jezu, nemůže se mládež dočkat příštích prázdnin, kdy hodlá absolvovat další plavbu.

Za krásami domova

TŘEBA SE CESTOU 1 PŘIDAL?

Velká pardubická měla na startu rekordní počet – 23 koní ... Závod dokončilo ze 24 koní pouze 14.

Práce

OSUDY DOBRÉHO VOJÁKA ŠVEJKA VE SVĚTOVÉ VÁLCE

17

Podle Jaroslava Haška vypravuje a ilustruje Jos. Lada.



1. Když se Švejk objevil se slepicí ve vagóně, vzbudilo to přirozeně rozruch u všech přítomných a všichni se na něho tak podívali, jako by chtěli s určitostí říci: „Kdes ji ukradl?“ – „Koupil jsem ji pro pana ober-lajtnanta,“ odpověděl Švejk, vytahuje z kapsy cibuli a nudle, „ale von mně ji daroval. Sám jsem ji zakroutil krk.“ Baloun se podíval vděčně na Švejka a telegrafista Chodounský se ho tázal: „Je to daleko odtud? Musí se přelejzat plot, nebo je to na volnu?“ – „Já ji koupil!“ – „Mlč, to jsi kamarád, my jsme viděli, jak tě vedli!“



2. Škubali horlivě slepici, až peří, pohozené z vagónu, vzbudilo pozornost poručíka Duba. „Co je to?“ roz-křikl se poručík Dub na Švejka, zvedaje se země slepičí hlavu. „To je, poslušně hlásím, hlava slepice, druhu černých vlašek. Je to, pane lajtnant, dobrá nosnice. Račte se, prosím, podívat, jaké měla bohaté vaječníky.“ A Švejk držel poručíkovi Dubovi před nosem střeva a vnitřnosti ze slepice. Dub si odplivl a otázal se: „Pro koho bude ta slepice?“ – „Pro nás, poslušně hlá-sím, pane lajtnant!“ – Poručík Dub odcházel bruče si: „U Filipi se sejdem!“



3. Zatím co se v kotlíku vařila voda, vyprávěli si o všeli-jakých zajímavých věcech. „Vosolils to?“ obrátil se Švejk na Balouna, který použil všeobecného zmatku a cosi schovával do svého batohu, „ukaž, co tam dě-láš?“ – „Baloune,“ řekl potom Švejk vážně, „co chceš s tím slepičím stehnem? Tak se podívejte, co nám ukradl! Víš, Baloune, že voják, který v poli okrade kamaráda, přiváže se k hlavní děla a vystřelí kartá-čem? Teď je už pozdě vzdychat! Až potkáme někde artilerii, tak se přihlásíš u nejbližšího oberfeuerwerk-ra. Prozatím ale budeš za trest cvičit. Lez z vagónu!“



4. Nešťastný Baloun slezl a Švejk seděl ve dveřích vagó-nu, komandoval: „Hab acht! Rut! Hab acht! Rechst schaut! Rechtsum! Člověče! Voni jsou kráva. Jejich rohy se mají octnout tam, kde měli dřív pravý rame-no! Herstellte! Links um! Halbrechts! No vidíš, že to jde! Links um! Front! Front, blbe! Nevíš, co je to front? Kehrt euch! Auf! Rút!! – Tak vidíš, Baloune, to je zdravý, aspoň vytrávíš! Udělejte laskavě místo,“ křičel Švejk, „von bude maširovat. Tedy Baloune, dej si pozor, abych nemusel herstellovat! Nerad zby-tečně mašířat trápím. Tedy!“



5. „Direktion Bahnhof! Koukej, kam ukazuju! Maschie-ren marsch! Glied – halt! Stůj, k sakru, nebo tě zavřu! Glied – halt! Konečně, že jsi se, pitomče, zastavil. Kurzer Schritt! Ohne Schritt! Bůvle jeden! Když řeknu: Ohne Schritt, tak překládáš haksny na místě!“ Baloun se potil, nevěděl už o sobě a Švejk velel dál: „Gleicher Schritt! Glied rückwärts marsch! Glied halt! Laufschrift! Glied marsch! Rut! Halt! Hab acht! Laufschrift! Teď si odpočineš chvíli! A pak začneme nanovo! Při dobré vůli všechno se zmůže!“



6. „Co se to zde děje?“ ozval se hlas poručíka Duba. „Poslušně hlásím, pane lajtnant,“ řekl Švejk, „že se tak trochu cvičíme, abychom nezapomněli na execírku a zbytečně neprováděli drahocenné čas.“ – „Slezte z vagónu,“ poručel poručík Dub, „už toho mám opravdu dost. Předvedu vás k panu batalions-komandantovi!“ – Hejtman Ságner, když mu vše hlásili, byl právě ve velmi dobré náladě, poněvadž pil gumpoldskirchen. „Tedy vy nechcete zbytečně proválet drahocenné čas?“ usmál se hejtman vý-znamně, „Matušíč! Zavolejte šikovatele Nasákla!“